

โครงการการท่องเที่ยวตามวิถีชุมชน สายน้ำเจ้าพระยาในพื้นที่จังหวัดปทุมธานี – นนทบุรี

เวลา ๐๗.๐๐ น.

ลงทะเบียนที่บริเวณท่าเรือเทศบาลเมืองปทุมธานี

จุดที่ ๑

เที่ยวชมตลาดปทุมธานี ที่เป็นตลาดเก่าแก่ของเมืองปทุมธานี มีอายุกว่า ๑๐๐ ปี (ตลาดเช้า) และเดินเที่ยวชมหมู่อาคารประวัติศาสตร์ ที่ทำการศาล (หลังเก่า) สมัยรัชกาลที่ ๖ ซึ่งจะเปิดเป็นแหล่งเรียนรู้ทางประวัติศาสตร์ของจังหวัดปทุมธานีอีกแห่ง อาคารที่ว่าการอำเภอเมืองหลังเก่า บริเวณถนนเทศบาล และ อาคารสุขศาลา (สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดปทุมธานี)

(มีรถสามล้อบริการแก่นักท่องเที่ยว ตั้งแต่ ๐๗.๐๐ น.)

จุดที่ ๒

หอนิทรรศน์ปทุมธานี เป็นอาคารที่ก่อสร้างในสมัยรัชกาลที่ ๖ ปัจจุบันเป็นแหล่งเรียนรู้ทางประวัติศาสตร์ของจังหวัดปทุมธานี ในรูปแบบพิพิธภัณฑ์ที่ทันสมัย

จุดที่ ๓

แพขาว เป็นอาคารริมน้ำที่มีความสำคัญทางประวัติศาสตร์อีกแห่งหนึ่งของจังหวัดปทุมธานี โดยเป็นสถานที่ที่ในหลวงรัชกาลที่ ๘ และ รัชกาลที่ ๙ เคยเสด็จมาทอดพระเนตรการแข่งเรือ และเยี่ยมเยียนราษฎร เมื่อวันที่ ๘ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๘๙

เวลา ๐๙.๐๐ น.

ออกเดินทางสู่ท่าเรือตลาดริมหน้าวัดศาลเจ้า - วัดมะขาม

จุดที่ ๔

วัดมะขาม ตั้งอยู่ริมแม่น้ำเจ้าพระยา ฝั่งตะวันออก ในท้องที่ หมู่ที่ ๓ ตำบลบ้านกลาง อำเภอเมืองปทุมธานี จังหวัดปทุมธานี ได้สร้างขึ้นเมื่อประมาณ พุทธศักราช ๒๑๗๐ ในสมัยกรุงศรีอยุธยา สถานที่สำคัญภายในวัดประกอบด้วย โบสถ์ห้องสำเภา เจดีย์ย่อมุมไม้สิบสอง หน้าบันไม้แกะสลักรูปพระนารายณ์ทรงครุฑ และภาพจิตรกรรมฝาผนังภายในศาลาการเปรียญ วิหารพระนอน

จุดที่ ๕

วัดศาลเจ้า และ ตลาดริมหน้าวัดศาลเจ้า

วัดศาลเจ้า เป็นวัดเก่าแก่อีกวัดหนึ่งของเมืองปทุม อาณาเขตติดต่อกับวัดมะขาม เนื่องจากตั้งอยู่ปากคลองศาลเจ้า จึงตั้งชื่อวัดตามทำเลที่ตั้ง ที่วัดแห่งนี้ นอกจากจะมี พระอุโบสถที่งดงาม รวมถึงเสนาสนะต่างๆ ดังเช่นวัดทั่วไปแล้ว ยังมีสิ่งที่น่าสนใจคือ ศาลเซียนแปะ หรือ “แปะ โรงสี” ฆราวาสผู้เรืองวิทยาคุณ จนเป็นที่เคารพสักการะของประชาชนเป็นอย่างมาก โดยจะเห็นได้ว่า ในทุกๆวันจะมีประชาชนจากทุกสารทิศเดินทางมากราบไหว้ขอพร “แปะ โรงสี” กันอย่างเนืองแน่น “แปะ โรงสี” ได้รับการยกย่องว่าเป็นเซียน ให้คุณในเรื่องโชคลาภ และ การทำมาค้าขาย

วัดศาลเจ้า ยังเป็นสถานที่ประกอบพิธีพลีกรรมตักน้ำจากแหล่งน้ำศักดิ์สิทธิ์ของจังหวัดปทุมธานี เพื่อนำไปประกอบพิธีทำน้ำอภิเชก เนื่องในพระราชพิธีบรมราชาภิเชก บริเวณ แม่น้ำเจ้าพระยา หน้าวัดศาลเจ้า ตำบลบ้านกลาง อำเภอเมืองปทุมธานี จังหวัดปทุมธานี

ตลาดริมวัดศาลเจ้า นับว่าเป็นแหล่งรวมอาหารนานชนิดทั้งคาวหวาน ให้นักท่องเที่ยวได้เลือกซื้อ เลือกรับประทานได้หลากหลาย

เวลา ๑๐.๐๐ น.

ออกเดินทางสู่ท่าเรือวัดบางหลวง

จุดที่ ๖

วัดบางหลวง ตั้งอยู่ที่ตำบลบางหลวง วัดมีสิ่งที่สำคัญคือ พระอุโบสถทรงไทยโบราณ ภายในมีพระประธาน หลวงพ่อใหญ่ พระพุทธรูปปางมารวิชัย และภาพจิตรกรรมฝาผนังเป็นภาพพุทธประวัติ นอกจากนี้ ยังมีเจดีย์มอญ ๒ องค์ คือ ทรงชเวดากอง และ มุเตา มีสะพานโค้งและศาลาที่สร้างด้วยศิลปกรรมแบบยุโรป ซึ่งวัดนี้ใช้ประกอบศาสนพิธีของชาวบ้านมาตั้งแต่สมัยอยุธยาจนถึงปัจจุบัน นอกจากนี้ยังเป็นทีประดิษฐานพระปทุมธรรมราช ซึ่งเป็นพระประจำจังหวัดปทุมธานี

เวลา ๑๑.๐๐ น.

ออกเดินทางจากวัดบางหลวง - ท่าเรือวัดชินวรารามวรวิหาร

จุดที่ ๗

วัดชินวรารามวรวิหาร เป็นวัดเก่าแก่ เดิมชื่อวัดมะขามใต้ บริเวณรอบพระอารามกว้างขวาง ในพระอุโบสถมีจิตรกรรมฝาผนังเรื่องทศชาติชาดกที่งดงาม พร้อมคำบรรยายเป็นโคลงสี่สุภาพเกี่ยวกับเรื่องพระเจ้าสิบทิศ นอกจากนี้ยังมีสิ่งที่น่าสนใจอื่นๆ เช่น โบสถ์พระพุทธรชินวร (หลวงพ่อดอกคำ) สมัยสุโขทัย

อัญเชิญมาจากจังหวัดพระนครศรีอยุธยา เมื่อ พ.ศ. ๒๔๕๖ พระวิหารพระเจ้าวรวงศ์เธอ กรมหลวงชินวรสิริวิวัฒน์ สมเด็จพระสังฆราชเจ้า สร้างเมื่อ พ.ศ. ๒๔๖๐ พระตำหนักชินวรสิริวิวัฒน์ ที่ประทับของพระเจ้าวรวงศ์เธอ กรมหลวงชินวรสิริวิวัฒน์ พ.ศ. ๒๔๗๕ มณฑปใหม่ที่สร้างขึ้นจากโครงสร้างเดิมที่มีมาตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๗๒ ภายในมณฑปนี้ ยังมีรอยพระพุทธรูปบาทจำลองเพื่อให้พุทธศาสนิกชนกราบไหว้ด้วย หอระฆัง ศาลาการเปรียญ ศาลาทำน้ำชาฯ วัดนี้ได้รับการปฏิสังขรณ์โดยพระเจ้าวรวงศ์เธอกรมหลวงชินวรสิริวิวัฒนาสมเด็จพระสังฆราชเจ้า อดีตเจ้าอาวาสราชบพิตร สถิตมหาสีมาราม

จุดที่ ๘

วัดเจตวงศ์ (วัดร้าง) อยู่ใกล้กับวัดชินวรารามวรวิหาร ตำบลบางชะแยง สันนิษฐานว่าสร้างในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ตอนต้น พระอุโบสถก่ออิฐถือปูนขนาดเล็ก มีช่องประตูเดียวแบบโบสถ์มหาอุด และหน้าต่าง ข้างละ ๓ ช่อง หน้าบันเป็นลวดลายปูนปั้นพรรณพฤกษามีเทพพนมอยู่ตรงกลาง พาไลชายคาปีกนกยื่นมาด้านหน้ากันฝน ผนังก่ออิฐ หลังคามุงกระเบื้องดินเผา ภายในประดิษฐานพระประธานปางมารวิชัยบนฐานชุกชี ตกแต่งลวดลายปูนปั้นประดับกระจก ลดหลั่นลงมาเป็นพระอันดับซ้ายขวา ๒ องค์ และภาพจิตรกรรมฝาผนังพุทธประวัติตั้งแต่ครั้งอดีตที่มีความสวยงามและควรค่าแก่การศึกษา ด้านหน้ามีเจดีย์เก่า ๓ องค์ โดยรอบมีฐานเสมาอยู่ทั้ง ๘ ทิศ กรมศิลปากร ขึ้นทะเบียนโบราณสถาน เมื่อวันที่ ๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๐ และปี พ.ศ. ๒๕๕๑ ได้ทำการบูรณะอุโบสถควบคู่กับอนุรักษภาพจิตรกรรมฝาผนัง

เวลา ๑๑.๔๕ น.

ออกจากวัดชินวรารามวรวิหาร – เกาะเกี๊ยะ (ท่าเรือวัดปรมย์ยิกาวาส)

จุดที่ ๙

วัดปรมย์ยิกาวาส เดิมชื่อ "วัดปากอ่าว" มีชื่อในภาษามอญว่า "เกียมูเกียะเต็ง" หมายความว่า วัดหัวแหลม เป็นวัดเก่าแก่ ตั้งแต่สมัยอยุธยาตอนปลาย ดังปรากฏพระเจดีย์มูเตาซึ่งเป็นเจดีย์ทรงมอญ ปัจจุบันอยู่ติดริมแม่น้ำกระแสน้ำกัดเซาะฐานราก ทำให้เจดีย์มีลักษณะเอียง อันเป็นสัญลักษณ์ของวัดมาแต่โบราณ ต่อมาสมัยธนบุรี และต้นกรุงรัตนโกสินทร์ ได้มีชาวมอญ ที่อพยพเข้ามาตั้งบ้านเรือนที่เกาะมากขึ้น วัดแห่งนี้จึงเป็นศูนย์กลางของชุมชน และสถานที่จัดงานประเพณีพิธีกรรมของชาว มอญบนเกาะเกี๊ยะ ภายในวัดมีสถานที่ท่องเที่ยวอีกมากมาย

จุดที่ ๑๐

วัดไผ่ล้อม เป็นวัดโบราณที่สร้างมาตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยา อาจจะเป็นวัดเก่าแก่ที่สุดวัดหนึ่งบนเกาะเกร็ด แต่สภาพได้เป็นวัดร้างไปตั้งแต่ พ.ศ. ๒๓๐๘ เพราะพม่าเข้าตีและยึดเมืองนนทบุรี ก่อนเข้าตีกรุงศรีอยุธยาได้เมื่อ พ.ศ. ๒๓๑๐ จึงไม่มีพระสงฆ์และชาวบ้านดูแลวัด ต่อมาเมื่อ พ.ศ. ๒๓๑๗ ได้มีคนมอญมาบูรณปฏิสังขรณ์วัดขึ้นใหม่ วัดไผ่ล้อม จึงมีพระสงฆ์อยู่ประจำวัดสืบมา แต่วัดมีสภาพทรุดโทรมมาก เพราะถูกทิ้งร้างมานาน อำแดงแตนได้ทำการบูรณปฏิสังขรณ์ อุโบสถ และได้รับพระราชทานวิสุงคามสีมา เมื่อวันที่ ๒๙ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๔๖ ที่ตั้งวัดไผ่ล้อมอยู่กลางระหว่าง วัดมอญอีก ๒ วัด คือวัดปรมัยยิกาวาส และ วัดเสาชงทอง คนมอญจึงเรียกวัดไผ่ล้อมในภาษามอญว่า เกียะโต แปลว่าวัดกลาง

จุดที่ ๑๑

แหล่งเรียนรู้อุบัติปัญญาท้องถิ่น เครื่องปั้นดินเผาเกาะเกร็ด (บ้านป่าตุ้ม) เป็นสถานที่เรียนรู้อุบัติปัญญาท้องถิ่นจากการใช้ดินมาปั้นเป็นภาชนะรูปทรงต่างๆ โดยเฉพาะเอกลักษณ์การปั้นภาชนะในชื่อ หม้อลายวิจิตร ซึ่งเป็นตราสัญลักษณ์ประจำจังหวัดนนทบุรี การทำเครื่องปั้นดินเผา มีการสืบทอดมาอย่างยาวนาน ปัจจุบันนับเป็นมรดกภูมิปัญญาที่สำคัญของจังหวัดนนทบุรี

จุดที่ ๑๒

วัดเสาชงทอง ตั้งอยู่ที่ตำบลเกาะเกร็ด เป็นวัดโบราณเดิมชื่อ วัดสวนหมาก ตามประวัติเมื่อได้สร้างวัดขึ้นต้นหมากก็ถูกตัดจนหมด จนกระทั่งถึงปลายรัชกาลที่ ๔ เจ้าจอมมารดาอำภา ซึ่งเป็นเจ้าจอมในสมัยรัชกาลที่ ๒ พร้อมด้วยกรมหมื่นภูบาลกรมขุนวรจักรกรีได้เสด็จมาและได้บูรณะวัดซึ่งกำลัง ทรุดโทรม และทรงเห็นว่า ต้นหมากก็หมดไปแล้ว จึงเปลี่ยนชื่อใหม่ว่า วัดเสาชงทอง คนมอญเรียก วัดนี้ว่า เพียะอาล้าต ในสมัยอยุธยาเรียกว่า วัดสวนหมาก

เวลา ๑๔.๓๐ น.

ออกเดินทางจากท่าเรือวัดเสาชงทอง - วัดกู่

จุดที่ ๑๓

วัดกู่ เดิมชื่อวัดท่าสอน เมื่อครั้งสมเด็จพระนางเจ้าสุนันทากุมารีรัตน์ พระบรมราชเทวี พระอัครพระมเหสีในรัชกาลที่ ๕ เสด็จประพาสบางปะอินทางชลมารค ได้ประสบอุบัติเหตุ เรือพระที่นั่งล่มลงในแม่น้ำเจ้าพระยาบริเวณใกล้วัด เมื่อวันที่ ๓๑ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๒๓ และสิ้นพระชนม์พร้อมด้วยสมเด็จพระ

เจ้าฟ้าหญิงกรรณาภรณ์เพ็ชรรัตน์โสภางคทัศนียลักษณ์ อรรควรรราชกุมารี และ สมเด็จพระเจ้าฟ้าในพระครรภ์ จึงมีการกู่พระศพและซากเรือขึ้นที่วัดนี้ และได้ เปลี่ยนมาเรียกชื่อวัดว่า วัดกู่ นับแต่นั้นมา วัดนี้สร้างในสมัยอยุธยา เจ้าพระยา มหาโยธา (ทอเรีย) หรือ เจ่ง คชเสนีย์ เป็นผู้บูรณะ วัดเป็นศิลปะแบบมอญ ภายในโบสถ์หลังเก่ามีภาพจิตรกรรมฝาผนังแบบมอญ เป็นภาพเขียนสีน้ำมัน เรื่องราวพุทธประวัติ มีวิหารเปิดโล่งประดิษฐานพระนอนองค์ใหญ่ ยาว ๓๓ เมตร ด้านข้างวิหารเป็นที่เก็บเรือพระที่นั่งของพระนางเจ้าสุนันทากุมารีรัตน์ที่ อับปางซึ่งชาวบ้านได้กู้ขึ้นมา และมีพระตำหนักที่สร้างขึ้นเพื่อเป็นอนุสรณ์ สถานที่สมเด็จพระนางเจ้าสุนันทากุมารีรัตน์สิ้นพระชนม์ มีศาลพระนางเรือล่ม ซึ่งจำลองแบบจากศาลาจตุรมุขของพระที่นั่งไอศวรรย์ทิพยอาสน์ที่พระราชวัง บางปะอิน

เวลา ๑๖.๐๐ น.

เดินทางกลับโดยสวัสดิภาพ

(กำหนดการอาจมีการปรับเปลี่ยนได้ตามความเหมาะสม และกำหนดเวลาในระหว่างเดินทาง)